

SİHİRLİ DEĞNEĞİM OLSAYDI...

IF I HAD A MAGIC STICK ...

Yasemin BOY^a

ÖZET Merhamet; yoğun bakımda çalışırken öğrendiğim, iliklerime kadar hissettiğim ve artık hayatıma yön veren bir değer. Birinci basamak yoğun bakım ünitesinde çalıştığım zamanlarda bir hastam ile yaşamış olduğum deneyimi yazarak yaşatmak istedim. Her bir zerresi gerçekten yaşanmış olan bu öykünün, holistik hemşirelik bakımı konusunda öğrenci hemşire arkadaşlarıma bir ışık bir örnek olmasını temenni ediyorum. Bu yazı ile yatağın iki tarafında; hasta ve hemşire iletişiminin anlatılması amaçlanmıştır.

Anahtar kelimeler: Yoğun bakım hemşireliği; Merhamet; Holistik hemşirelik

ABSTRACT Compassion; It is a value that I learned while working in the intensive care unit, that I felt to the bone and now directs my life. I wanted to write about the experience I had with one of my patients when I was working in the primary intensive care unit. I hope that this story, every bit of which has been truly lived, will be a light example for my fellow students in holistic nursing care. With this article on both sides of the bed; it is aimed to explain patient and nurse communication.

Keywords: Intensive care nursing; Compassion; Holistic nursing

Servisin yoğun günlerinden biriydi yine. Taburcu olanlar, başka servise nakledilenler, pre-ex olanlar, entübe edilenler....

“Yeni yatış var arkadaşlar” diye seslendi sekreter Elif.

“Benim odam boş oraya alalım” dedim.

Hasta gelmeden diğer hastalarımın işlerini bitirmeye çalışırken sedye girdi içeri. Birde ne göreyim 32 yaşında genç kız. Bir an içten içe sevindim. Çünkü 6 yıldır yoğun bakımda çalışıyorum ve hastalarımızın yaş ortalaması neredeyse 70. Genç hasta olması sevindirmişti beni. Sonra kızdım sevindiğim için kendime. Gencecik kız bakım hastası olmuş sevindiğin şeye bak!

Elif hastanın adının Hafize olduğunu söylemişti gelmeden.

“Hafize nasılsın” dedim.

“İyiyim” dedi cılız, kendinden geçmiş bir sesle. Belli ki çok yorulmuştu. Suratı bembeyazdı.

Sedyeyi odaya aldık ve hep bir elden Hafize’yi yatağa yerleştirdik. Monitörize edip stabilize ettik. Ön değerlendirmesini Hafize’nin yanında annesinden aldım. 19 yaşındayken dengesini kaybedip balkondan düşmüş. O günden beri parapleji durumunda, belden aşağısını hissetmiyor hiç. Bir dizi omurilik ameliyatı geçirmiş lakin başarılı olunamamış. Kolostomi torbası mevcut.

“Yatak yaraları var” dedi annesi.

Hafize hiç katılmadı bu konuşmaya o gün. Mecali yoktu kolunu bile kaldırmaya. İnatçı ateş sebebiyle sevk edilmiş başka bir ildeki hastaneden bize. Diyabet hastası. Tahlillerini

karıştırırken hemoglobininin 7 g/dL olduğunu gördüm. Yorgunluğunun ve yüzündeki solgunluğunun sebebini şimdi anlamıştım. 3 ünite eritrosit istemi vardı zaten. Basınç yaralarına bakmak istedim hemen. Sağ gluteal evre 4, koksix evre 3, sol gluteal evre 3’tü. Basınç yaraları büyük ve çok derin olduğu için enfeksiyon oluşmuş, akıntı mevcuttu ve çok fazla kokuyordu. Ben yaraları açtığımda stajyer öğrencilerimizden birkaçı görüntüye ve kokuya dayanamayıp odadan çıkma ihtiyacı hissettiler. Bende 5 aylık hamileydim. Bir an kokudan ve görüntüden benimde başım döndü lakin çaktırmadım kimseye. Bir tek stajyer Serap kaldı odada. Basınç yaralarına bakarken dalmışım sanırım.

“Yasemin hemşire hanım” dedi Serap.

Kendime geldim. Çok fazla basınç yarası pansumanı yapmış, çok derin yaralar görmüştüm lakin bu kadar genişini ve derinini görmemişim. Sanırım beni etkileyen yaranın olumsuzluğu değil Hafize’nin genç olmasıydı. Şükrettim içimden yine Yaradan’a. Yani o an elimde bir sihirli değnek olsa ve tek bir şeyi değiştirme hakkım olsa, sanırım o değneği Hafize’ye değerir, tüm acılarını ve hissizliklerini yok ederdim.

Diyabet olduğu için açılan yaraları toparlayamamışlar. Ateşin sebebi de bu basınç yaraları olmalıydı. Annesi Gürcistan’dan küçük kutularda krem getirttiklerini, o kremin basınç yaralarını bayağı toparladığını, lakin biraz pahalı olduğunu söyledi. İdrar toplama kabının yarası kadar (100 ml), 20 kutu kremi 2000 TL’ye getirtmişler. 20 kutu bittikten sonra

alamamışlar tekrar. Annesi öyle söyleyince aylar önce bir Gürcü hasta bakıcısıyla yaptığım konuşmayı anımsadım. Gürcü kadın baktığı hastanın basınç yaralarına kendi yaptığı ilacın ne kadar iyi geldiğini anlatmıştı. O gün o kremin tarifini yazmıştım bir kağıda lakin kağıdı nereye sakladığımı hatırlayamadım. İçeriğini biraz hatırlıyordum ama. Hafize'nin annesine durumu anlattım.

“İsterseniz ben kremi yapayım bir deneyelim” dedim. Annesi şaşırıldı önce.

“Uğraştırmasın sizi hemşire hanım” dedi.

“Yok uğraştırmaz ” dedim. “Yeter ki iyi gelsin”.

Malzemeleri söyledim. “Bunları getirin hemen başlayalım. Ama hepsi doğal olsun”.

Hafize'nin o bembeyaz suratında bir umut gülümsemesi belirdi sanki ya da bana öyle geldi bilmiyorum. Bende heyecanlanmıştım aslında. O gün Hafize'nin eritrositlerini taktık. Ertesi gün geldiğimde Hafize'nin yüzüne bir canlılık gelmişti.

“Günaydın Hafize. Vallahi yüzüne kan inmiş, neydi dünkü halin öyle hiç konuşmadın bizimle” dedim gülerek.

“Ah hemşire hanım dermanın var mıydı diye bir sorsana” dedi.

“Biliyorum” dedim. “Biliyorum”...

O gün biraz daha fazla yakınlaştık Hafize ile. Ateşleri devam ediyordu yine. Ateşin onu hem psikolojik hem de fiziki olarak çok yorduğu belliydi.

“Bu ateş ne zaman bitecek hemşire hanım?”

“Hafize yaralarını gördün mü sen hiç?”

“Gördüm”

“Yaraların biraz toparlamadıktan, enfeksiyonu geçmedikten sonra ateşin düşmez”

“Yaralar toparlar mı ki? “. Yüzünde öyle bir umutsuzluk vardı ki insan ne cevap vereceğini şaşırıyordu.

“Kim bilir” dedim. Aynı umutsuzluk bende de vardı aslında. Kendimin bile umudu yokken Hafize ‘ye umut vermeye çalışıyordum.

Vücut bakımını Serap ile beraber yaptık o gün. Basınç yarası pansumanının nasıl yapılacağını gösterdim ona. Güzelce yıkadık yaraları. Rifamisin ampül sürdük ve silverdin kremle kapadık. Bakım sonrasında oda da oluşan basınç yarası kokusu saatlerce geçmedi.

O gün Hafize'nin yeterli oral alımının olmadığını farkettim.

“Hafize neden bişey yemiyosun sen?” dedim bir kaşımı yukarı kaldırarak.

“İçim almıyor hemşire hanım” dedi. Basınç yaraları için yüksek protein ve kalori içerikli

özel enteral beslenme ürünü yazılmış zaten, evde de onları kullanıyormuş.

“Sen yemedikten sonra ben bu yaralara dışardan ne sürersem süreyim iyi olmayacaklar bunu bilesin” dedim.

Biraz zorladım öğle yemeğinde yemesi için ama olmadı. Doktorunu aradım TPN (Total Parenteral Nutrisyon) başladık, çünkü nazogastrik sonda takılmasını kabul etmedi.

Birkaç gün sonra malzemelerimiz geldi. Kullanılan malzemeler, tamamlayıcı ve alternatif tıpta yara iyileşmesinde çok fazla kullanılan ve literatürce desteklenen malzemelerdi. Doktorumuz kremi order etti. Hemen kremi hazırladık Serap ile birlikte. Kremin her gün taze hazırlanması gerekiyordu. Hafize'nin annesi hep yanında kalıyordu. Kremi hazırladıktan sonra Hafize'nin annesi; “Aynı Gürcistan’dan getirttiğimiz krem gibi” deyince içime bir umut ışığı doldu.

“Hadi umarım” dedim içimden. “Umarım bir faydası olur”.

Bir güzel pansumanlarını bu kremle yapıp kapadık. Nöbetçi arkadaşlar da sağ olsunlar 16-08 nöbetinde özenle yapmışlar pansumanını.

Günlerce pansumanını 2x1 olarak tüm servis özenle yaptık. Bir hafta sonra o kötü koku kayboldu basınç yarısından. Akıntısı da durdu. Gündüz sürekli ben baktım Hafize’ye. O yüzden o serviste Hafize’yi en iyi tanıyan bendim. Yıllardır yaşadıkları yüzünden psikolojik olarak biraz çökmüştü Hafize. Sürekli ateşinin düşmediğinden, yaralarının iyileşmediğinden bahsediyordu odasına her girdiğimde. Bir uğraşı olmadığı için ateşine ve basınç yaralarına odaklanmıştı sadece. İlgisini dağıtacak bir şeyler gerekiyordu artık. Onu oyalayacak, kafasını sürekli çıkartan iç sesinden onu koparacak bir şeyler lazımdı. Durumu Hafize’ye ve annesine söyledim.

“Kitap getireyim sana” dedim.

“Uzun süre kitaba bakamıyorum midem bulanıyor” dedi.

Basınç yaraları için sürekli pozisyon verdiğimizden çok yapabilecek bir aktivitesi yoktu aslında. Müzik dinlemesi için teşvik ettim ama telefonu eski olduğu için çok mümkün olmadığını söyledi. Birkaç gün sonra abisi geldi. Durumu ona da söyledim. Bir telefon sözü varmış zaten Hafize’ye fındıkları satmayı beklemiş. O akşam telefonu gelmiş Hafize’nin. Ertesi gün hemen Hafize’ye bir sosyal medya hesabı açtık. Telefonuna şarkılar yükledik. Whatsapp uygulamasını indirdik. Birbirimizin numaralarını aldık. Gün boyu takip ettim

Hafize'yi. O telefon onu biraz kopardı evhamlarından. Artık akşamları da evden yazışıyorduk Hafize ile.

‘‘Ateşin düştü mü Hafize?’’ ‘‘Ne yapıyorsun Hafize?’’ ‘‘Pansuman oldun mu Hafize?’’. 7/24 haberleşiyorduk artık. Bir abla, bir arkadaş, bir kardeş, bir evlat...Adını koyamadım hiç...

İsrarlarım rağmen oral alımı düzelmedi hiç. Günler sonra tansiyonları düşmeye başladı. İnotrop infüzyonu başladık. Haftalarca aldı inotropu. Artık ilaca o kadar bağımlı olmuştu ki pump ‘‘dıt’’ dese tansiyonu düşüyordu.

Bir gün yine sızlanmaya başladı. ‘‘Ateşim var, tansiyonum düşüyor hiç iyi olamıyorum ben’’ diyerek.

‘‘Yeter Hafize’’ dedim. ‘‘Ne sızlanıp duruyosun? Herşeyi ilaçlardan bekliyorsun sen. Tamam ateşinin sebebi belli yaraların. Ama tansiyon? Onun da sebebi sensin. Yemiyorsun hiçbir şey nasıl iyi olacaksın sen? Yememeye devam edersen ne basınç yaraların iyi olacak ne tansiyonun. Hep böyle devam edeceksin’’ dedim.

Birazda sesimi yükseltmişim sanırım Serap öyle dedi. Her odaya girişimde eskisi gibi konuşmadım Hafize ile. Kızmıştım çünkü. Ben hamile halimde bir buçuk saat pansumanını yapıyordum, ama Hafize basınç yaraları iyi olsun diye hiç çaba göstermiyordu. Resmen sevgiliye alınmış gibi alındım ve soğuk davrandım Hafize'ye. Birkaç saat sonra baktım annesi koridorda elinde haşlanmış yumurta Hafize'nin odasına gidiyor.

‘‘Hayırdır abla’’ dedim meralı meraklı.

‘‘Hafize istedi valla sabah senden fırçayı yiyince’’ dedi gülererek. Sevindim. 10 dakika sonra odaya gittim ki Hafize yumurta, domates ve salatalık yiyor.

‘‘İlla fırçamı çekmek lazımdı’’ dedim iğneleyerek.

‘‘Deme öyle Yaseminim. Üzuldüm vallahi bana kızınca’’

‘‘Bende üzülüyorum seni bu halde görünce. Derdinin dermanı sende bitiyor ama sen kılıcı kıpırdatmıyorsun’’

‘‘Vallahi çok yiyeceğim. Bundan sonra beni evirip çeviremeyeceksin kilo aldın diye kızacaksın bana’’

‘‘Ay hadi umarım’’ dedim. Gülüştük...

O gün Hafize'yi banyo yaptırmak istedim. Tamam her gün silme banyosu yapıyorduk ama su ayrı bir şeydi. Önce reddetti Hafize. Banyoya gitmek istemedi. ‘‘Tansiyonum düşer ilaç gitmezse’’ dedi. ‘‘Üçlü prize takacağım pump cihazını’’ diyerek ikna ettim onu. O gün yana

yana üçlü priz aradık. Bulduk sonunda. Çarşafı yataktan sedyeye aldık Hafize'yi. Götürdük banyoya.

‘‘Başım dönüyor’’ dedi.

‘‘Psikolojik seninki ilacın gidiyor’’ dedim. Ne olur ne olmaz diye ilacın dozunu biraz artırdım doktoruna danışarak.

‘‘Hafize benim gibi tellak bulamazsın vallahi’’ dedim. Güle oynaya yıkadık annesiyle Hafize'yi. Her su döküşümde duyduğum ‘‘oh’’ sesi dünyalara bedeldi. Beş kere yıkadı saçını Hafize. Sanki bir daha banyo yapamayacakmış, sanki yıllardır yapmamış gibi. Kazasız belasız yatırdık yatağa çok şükür Hafize'yi. Duyduğum dualar tabi ki ruhumu okşadı. Ama ben kendi ruhumu Hafize'yi yıkayarak, banyoda ki mutluluğunu görerek doyurdum. Sanki ben banyo yapmış gibi rahatladım.

Hafize ile aramızda kurulan bağın adını hiç koyamadım...

Bir ay geçmişti neredeyse artık. Evre 4 basınç yarası evre 3'e gerilemişti. Evre 3 basınç yaraları neredeyse kapanıyordu. Her gün yaraların fotoğrafını telefonla çekip Hafize'ye gösteriyorduk. İyileştğini kendi de görsün moral olsun diye. Ateşi de eskisi gibi sık çıkmıyordu artık. Günde dört kez taktığımız parol flakonu hiç takmadığımız günler olmuştu. Oral alımı iyileşince tansiyonları da düzeldi. Lakin...

Nefes alırken zorlandığını söyledi bir gün. Oksijen maskesi taktık hemen. Satürasyonları da eskisi gibi iyi değildi zaten. Hemen akciğer grafisi çektirdik. Göğüs hastalıkları konsültasyonu istedi doktoru. Göğüs hastalıkları uzmanımız geldi. Akciğerlerini dinledi. Sonra bilgisayar başına geçip göğüs filmine baktı. Elleri çenesinde;

‘‘Akciğerlerin durumu iyi görünmüyor, entübasyon gerekebilir’’ dedi.

Kalbim öyle bir acıdı ki boğazıma bir düğüm oturdu. O kadar kolay söyledi ki kızdım bir an doktor beye.

‘‘Gaddar şey’’ dedim içimden. Annesi geldi yanıma.

‘‘Doktor bey durumu nasıl?’’ dedi. Bana söylediklerini Hafize'nin annesine de söyledi doktor bey. Yıkıldı resmen kadın. Ben bile yıkıldım kadın nasıl yıkılmasın...

‘‘Hemşire hanım’’ dedi Hafize'nin annesi ‘‘Doktor bey ne diyor?’’ der gibi.

Elimi omzuna attım koridora doğru götürdüm onu.

‘‘Hafize genç daha toparlayacak umarım, sen üzme kendini Hafize'ye de belli etme’’ dedim.

Dedim dedim de dediklerime kendim bile inanmadım. Odaya beraber girdik. Hafize;
‘‘Ne varmış ciğerlerimde’’ dedi.

‘‘Ne olacak havalandırma çarpmış sanırım biraz üşütmüşsün. Doktor ilaç yazıyor birkaç güne daha iyi hissedersin’’ dedim.

O gün bir şey yiyemedi Hafize. Dispnesi vardı. ‘‘Yasemin ben kötüyüm’’ dedi her odaya girdiğimde. ‘‘Nefes alamıyorum’’.

‘‘Bak yine mızızlanıyorsun Hafize. Bir şeyin yok senin. Stres yaptıkça daha da zorlaşacak nefes alman, biraz sakın ol’’ diyerek sakinleştirmeye çalıştım sürekli. Odaya hiç gitmek istemiyordum artık. Hem Hafize’yi öyle görmek istemiyordum hem de yalan söylemek...

Merkezi monitörden takip ediyordum artık sürekli. Tansiyonları da düşmüştü, yine inotrop infüzyonu başladık o gün. O akşam Hafize’yi teslim ederken biraz buruk teslim ettim. Önce hemşire odasında teslim alan hemşire arkadaşına gün boyu Hafize ile ilgili tüm olanları anlattım. Sonra Hafize’nin yanında;

‘‘Biraz üşüttüğü için nefes almakta zorlanıyor, ilaç başlandı bugün’’ dedim sadece.

‘‘Bak Hafize yarın iyi görmek istiyorum seni’’ dedim güç vermek istercesine.

‘‘İnşallah Yaseminim’’ dedi ‘‘İnşallah’’...

O akşam hiç mesaj yazmadım ona. Cevap alamamaktan mı korktum bilmiyorum. Yazmak istemedim. Sabah hastaneye gidince servis girişindeki hasta isimlerinin yazılı olduğu panoya baktım hemen. Hafize’nin adı duruyordu.

‘‘Şükür’’ dedim. ‘‘Halen bizimle’’...

Ne üçüncü basamak yoğun bakıma inmiş ne de...

Üzerimi değiştirip servise girdim. Teslim verecek arkadaş hemşire odasında Hafize’nin kötü bir gece geçirdiğini, saturasyonlarının ve tansiyonunun düştüğünü zor toparladıklarını söyledi.

‘‘Bugün çok dikkatli olun’’ dedi.

Hemen Hafize’nin odasına gittim. Solunumu çok kötüydü. Annesi gözlerimin içine öyle bir baktı ki içim yandı.

‘‘Günaydın Hafize’’. Cevap beklemediğimi ima ederek;

‘‘Bugün sen konuşmayacaksın sadece ben konuşacağım, sen dinleyeceksin’’ dedim.

Kafa salladı sadece. Yapabileceği başka eylemi yoktu zaten. O kadar bitkin görünüyordu ki ilk geldiği günü mumla aradım. Saat 09.30 gibi saturasyonları %75'lere kadar düştü. Anestezi uzmanını aradım. Entübasyon için

hazırlanmamızı, entübasyon sonrası üçüncü basamak yoğun bakıma nakil edileceğini söyledi. Üçüncü basamak yoğun bakım bizim servis gibi değildi. Arena tipi bir servisti. Hasta yakını yanında kalamıyordu. Bir tane arenadan ayrı izolasyon odası vardı. Bizim serviste her hastanın odası ayrı idi. Her hastanın da yanında bir refakatçi kalabiliyordu. Anestezi uzmanına Hafize’nin annesine olan bağlılığını söyledim. Gözlerini açtığı anda annesini yanında göremezse eğer psikolojik olarak çok kötü olacağını anlattım. Gözlerini açarsa... O yüzden; ‘‘Hafize’yi izolasyon odasına alsak ve annesi yanında kalsa olur mu?’’ diye sordum.

‘‘Tamam öyle yapalım o zaman. Şimdi izolasyon odasında ki hastayı arenaya alalım odayı temizletip Hafize’yi buraya alalım’’ dedi. Ben odaya gittiğimde saturasyonu %60’a kadar düşmüştü. Hemen yatak başını indirdim ambulamaya başladım Hafizeyi. Odada annesi, babası birde stajyer Serap vardı. Normalde annesiyle babasını dışarı çıkarmam gerekirdi ama yapmadım, yapamadım... Bilinci tam gitmemiştii çünkü daha. Ex (Exitus) olursa eğer annesiyle babası biraz daha görsün çocuklarını dedim içimden. Üç kez ambulayıp birkaç saniye dinlendiriyordum.

‘‘Hafize şimdi benim verdiğim nefese karşı koyma’’,

‘‘Hadi Hafize, bir şeyin yok Hafize’’,

‘‘İyi olacaksın Hafize’’ diye diye ambuladım.

Baktım bir şeyler söylemeye çalışıyor çektim ambuyu ağzından.

‘‘Anne’’ dedi... ‘‘Anne ben ölüyorum hakkını helal et... Hakkını helal et annem’’...

Bir an Hafize’yi yataktan kaldırdılar da oğlum Emre’yi koydular sanki yatağa. Sanki Emre bana söylüyordu;

‘‘Hakkını helal et anne’’... Yandı tüm vücudum, iliklerime kadar yandım. Annesinin gözünün içine baktım, gözümünden yaşlar süzölmeye başladı, kontrol edemedim. Serap’a baktım o da ağlıyor. Hemşire arkadaşlar geldi odaya. Beni öyle görünce;

‘‘Biz devam edelim istersen sen çık odadan’’ dediler.

‘‘Yok’’ dedim ‘‘Ben ambularım’’.

Hem ağladım hem ambuladım. Ama ağladığımı Hafize’ye belli etmemek için çok çabaladım.

‘‘İyi olacaksın Hafize, korkma iyi olacaksın!!!’’

Anestezi uzmanı geldi hemen entübe ettik Hafize’yi. Diğer yoğun bakıma teslim etmeye götürdüm. Teslim edip çıkarken bir an arkamı döndüm. Sanki çocuğunu bırakmış anneler gibi içim cız etti. Hafize’nin annesiyle göz göze

gelmemeye çalışarak yukarı çıktım. Hemşire odasına bile gidmeden koridorda çöktüm kaldım. Hüngür hüngür ağladım.

“Artık geri dönmez” dedi anestezi uzmanı. “Ex olur birkaç güne ciğerleri çok kötü”.

İçime öyle bir acı oturdu ki sanki gece gündüz uğraşp büyük bir kule yapmışım da bir anda yıkılmış, tüm emeklerim boşa gitmiş gibi hissettim. O gün nasıl akşam oldu bilmiyorum. Eve geldiğimde oğluma sıkıca sarıldım. Karnımda ki kızımı okşadım. Artık yedi aylık hamile olmuştum. Tüm gece yatakta döndüm, Hafize ex oldu mu acaba diye düşündüm. Sabah servise gittiğimde ilk iş bilgisayarı açıp üçüncü basamak yoğun bakımın hasta listesine bakmak oldu. Hafize’nin adı halen duruyordu. Yüzümde buruk bir gülümseme belirdi. İşlerimi halledip öğleden önce yanına indim. Annesi yanındaydı. Sedasyon alıyordu Hafize. Sıkıca sarıldı Hafize’nin annesi bana.

“Allah’tan umut kesilmez” dedim dilim titreyerek.

Hiçbirşey demedi annesi, diyemedi sanırım. Çıktım odadan. Tüm serviste Hafize konuşuluyordu artık;

“Hafize nasıl, extübe olabilecek mi?”...

Aslında Hafize gibi yüzlerce hastamız oldu bizim. Kimi elimizde ex oldu kimini entübe edip gönderdik aynen böyle. Ama hiçbirini bu kadar sevmemiş, bu kadar benimsememiştik. Birkaç gün sonra tekrar gittim yanına. Sedasyon kesilmişti ama kendisi uyuyordu şimdide. Uyandırmak istemedim. Annesi yoktu yanında. İçeriye hemşire arkadaşların yanına girdim. Hafize’nin odasıyla hemşire deski arasında camekan vardı. Birkaç dakika sonra Hafize uyandı. Beni görünce elleriyle yatak korkuluklarına vurmaya başladı. Halen entübe olduğu için ses çıkaramıyordu. Hemen yanına gittim. Onunla tekrar göz göze geleceğim hiç aklıma gelmezdi.

“Hafizem” dedim alnını okşayarak. “Çok iyi gördüm seni”.

Gözlerini kapayıp açtı iyiyim der gibi.

“Ciğerlerin kötüydü, biraz makine nefes verecek sana, ciğerlerin düzelince ağzındaki hortumu çıkaracaklar sonra yine bizim yanımıza geleceksin tamam mı? Sakın korkma odanı hazırladık bile” dedim.

Gözünden yaşlar döküldü. Elini sıktım;

“Ağlama kız giderim bak” dedim.

Gülümsemeye çalıştı lakin entübasyon tüpü çokta izin vermedi gülümsemesine. O gün ki mutluluğumu, içimdeki huzuru anlatamam. Hemen servise çıkıp güzel haberi herkesle

paylaştım. Hemşiresinden tutun stajyerine ve temizlik personeline kadar herkes çok sevindi. Yaklaşık 20 gün sonra servisimizi aradılar Hafize’yi size çıkarıyoruz diye. Benimde tüm odalarım doluydu. Aynur hemşirenin boş odası vardı. Hemen Aynur hemşireden;

“Hastamın birini senin odana taşısam da Hafize’yi ben alsam olur mu?” diye rica ettim. “Olmaz” dedi. “Karnın iyice büyüdü, pansumanlarını yapamazsın, zorlanırsın. Ben alayım” dedi.

“Birşey olmaz yaparım, ben almak istiyorum” dedim.

Sağolsun kabul etti. Önceden Hafize’nin kaldığı odadaki hastayı Aynur’un odasına taşıdım. Odayı güzelce temizlettim. Hafize’yi sedyeye getirdiler servise. Bizleri görünce gözlerinin içi güldü. Tabi ki bizde onu görünce...

“Bak gördün mü, demiştin sana odan hazır diye” dedim.

“Yaseminim” dedi “Seni çok özledim”. Sıkıca sarıldık birbirini uzun zamandır görmeyen iki dost gibi.

O gün banyo yaptırdım ona. Yeniden düzenli olarak pansumanlarını yapmaya başladık. Ateşi yoktu şimdilik, tansiyonu da iyiydi. Günlerimiz daha güzel geçiyordu. Yemeğini de güzel yiyordu. Her sabah iki yumurta, öğlende tavuk, balık ya da kıymalı bir yemek yiyordu mutlaka. “Ekmeği yeme” demeye başladım artık.

Gıdığı çıkmıştı çünkü kilo alıyordu. Evden yemek için getirdiğimiz bazı yiyeceklerden mutlaka Hafize’ye de bir tabak götürürdük.

Kan şekerleri de daha düzenliydi. Bazen insülini yapmadığımız zamanlar bile oluyordu. Bir gün;

“Sana bir şey yaptırdım” dedi.

Poşeti bir açtım ki pembeş pembeş el örgüsü yelekler. Ordu’da ki kuzeni yapıp getirmiş.

Aylarca yattı Hafize servisimizde. Servise ilk geldiğinde konuşmaya mecali olmayan, hayata küsmüş, genç bir kız olduğunu unutan kişi gitti de yerine; kaşını bıyığını alan, saç başı düzeltip bizlerle selfie çeken, sosyal medyada paylaşan, şiir yazmaya başlayan bir canavar çıktı ortaya. Bu durum Hafize’yi olduğu kadar bizi de çok mutlu etmişti.

Artık benimde doğum iznine çıkmam gerekiyordu. Geceleri sancım oluyordu. Bir gece yine çok sancım oldu. Ertesi gün işe gitmemeye karar vermişim aslında. Sırf o gün Hafize’yi tekrar göremem, vedalaşamadım diye, bir gün daha gittim hastaneye.

Hafize’yi bu sefer hemşire arkadaşlara değil annesine teslim ettim. Kremi şöyle

hazırlayacaksın, pansumanı böyle yapacaksın diye eğitim verdim. Taburcu olacaklardı onlarda az kalmıştı. Helalleştim Hafize ile ve doğum iznine çıktım. O da birkaç gün sonra taburcu oldu. Halen whatsapp'tan yazışırız. Birbirimizi arar konuşuruz. Bazen;

‘Annene söyle kızına dua okusun nazar var herhalde’ derim, sağ olsun telefonda beri okur annesi de.

Bizler öyle işler yapıyoruz ki; bazen hiçbir ilacın iyileştiremediklerini iyileştiriyor, bazen de asla kapanmayan yaraları sarabiliyoruz...Ne mutlu bana ki böyle bir mesleğin bir mensubuyum ve böyle güzel onlarca anı biriktirebilmişim...

Etik

Hasta Onayı: Hikayede geçen kişilerden yazının yazılması ve yayınlanması için gerekli izinler sözel olarak alınmıştır.

Teşekkür

Hastalarım ve beraber çalışmaktan onur duyduğum hemşire arkadaşlarıma çok teşekkürler...